

Arrest

nr. 79 339 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X op 29 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 maart 2010 het Rijk binnen en diende op 30 maart 2010 een asielaanvraag in. Op 23 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 12 oktober 1988 te Khartoum, Soedan. U bent van Beni Amer afkomst en u bent Moslim. U bent geboren in Soedan en bent hier ook opgegroeid. Uw ouders zijn gescheiden toen u amper drie jaar was. U heeft uw vader nooit

gekend en bent opgevoed door uw moeder. Uw moeder heeft de Eritrese nationaliteit, is afkomstig van Tessenei in Eritrea en ontvluchtte haar land tijdens de oorlog met Ethiopië. U diende op jonge leeftijd te stoppen met school in Khartoum omdat u en uw moeder niet de financiële middelen hadden om uw studies verder te betalen. U ging aan de slag als mecanicien in Khartoum, om op die manier wat geld te verdienen. In 2004 begon u aan uw militaire dienst in Soedan. U volgde er een militaire opleiding in twee kampen in de buurt van Khartoum. Op het einde van deze opleiding werd u samen met een groep apart genomen en werd jullie verteld dat jullie naar Darfoer zouden worden gestuurd. U zag dit echter helemaal niet zitten, nam uw militair certificaat en besloot te vluchten en het kamp te verlaten. U leefde een tijdje op straat in Khartoum-Bahri omdat u gezocht werd gezien uw vlucht uit het leger. Eind 2005 besloot u samen met uw moeder terug te keren naar Eritrea, omdat Eritrea de grenzen had geopend voor Eritreërs die in het buitenland leefden. Jullie keerden terug naar Tessenei, waar de familie van uw moeder nog steeds woonde. Jullie trokken in in de woning van de familie van uw moeder. De stad beviel u heel erg, en u dacht eraan om zelf een zaak op te starten in Tessenei. Twintig dagen na uw aankomst, besloot u daarom om hiervoor een toelating te gaan aanvragen in de lokale administratie. Daar vertelde men u echter dat u uw militaire dienstplicht diende te vervullen. Men zei eveneens dat deze dienstplicht ongelimiteerd in tijd is. U zei dat u dit niet kon begrijpen waarop u werd aangehouden en overgebracht naar het bureau van de inlichtingendienst in Tessenei. Hier werd u vier dagen ondervraagd, en vervolgens geblinddoekt overgebracht naar een gevangenis buiten Tessenei. U heeft ongeveer 45 dagen doorgebracht in gevangenschap. Tijdens uw opsluiting werd u vaak mishandeld. Op een dag vierden de bewakers een bepaalde feestdag waarbij ze een martelaar herdachten, waarop een van de gevangenen trachtte te ontsnappen toen jullie naar buiten werden gebracht. De bewakers begonnen echter met scherp te schieten in zijn richting, waarop de andere gevangenen ook besloten te gaan lopen. U slaagde er op die manier in om te ontsnappen. U wandelde gedurende vier dagen vooraleer een dorp te bereiken. U vroeg aan een persoon die u er tegenkwam dat u naar Soedan wilde gaan, maar deze persoon zei tot uw eigen verrassing dat u al in Soedan was. Vervolgens nam u een vrachtwagen die u naar Messaoui bracht, niet ver van Khartoum. U vestigde zich hier en ging aan de slag in de bouwsector. U verbleef enkele jaren op deze plaats. In februari 2010 besloot u om Soedan te verlaten nadat u een valse geboorteakte had gekocht in Khartoum. Vanuit Khartoum nam u het vliegtuig naar Damascus in Syrië, waar u onmiddellijk overstapte op een vlucht naar Jordanië. Vervolgens ging u verder naar Turkije, waar u asiel wou aanvragen, maar het uiteindelijk niet deed, omdat u hiervoor naar Ankara diende te gaan. Met de hulp van een smokkelaar trok u vervolgens verder naar Griekenland 1 waar u eerst drie dagen werd opgesloten en later nog eens tien dagen door de Griekse politie, waarbij ook uw vingerafdrukken werden genomen. U besloot om naar de Griekse stad Patras te gaan, waar u met een vrachtwagen naar Italië ging. Na eerst wat geholpen te zijn door lokale mensen, ging u naar Milaan, waar u de trein naar Parijs nam. Vanuit Parijs ging u naar Lille, om uiteindelijk in maart 2010 in België aan te komen. Op 30 maart 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest opnieuw opgepakt te worden door de Eritrese autoriteiten omwille van uw verzaking aan de Eritrese militaire dienstplicht.

Vooreerst kan echter een opmerking gemaakt worden betreffende uw identiteit en meerbepaald door de door u opgegeven geboortedata in de loop van de asielprocedure. Uit uw asieldossier blijkt immers dat u in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken 7 januari 1994 als uw geboortedatum heeft opgegeven, waarbij u later zelf toegaf dat dit niet uw correcte geboortedatum betreft maar dat u deze had opgegeven in de hoop een beter te statuut te krijgen in België als niet-begeleide minderjarige (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.24 mei 2011, p.1, administratief dossier). Vervolgens legt u zelf een geboorteakte voor die als geboortedatum 1 januari 1982 vermeldt, maar tijdens het gehoor voor het CGVS, net zoals voor de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft u ook nu weer aan dat dit evenmin uw juiste geboortedatum is (zie gehoorverslag CGVS, p.3; zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.24 mei 2011, p.1, administratief dossier). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u eigenlijk geboren bent op 12 oktober 1988 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U beweert dat er een andere geboortedatum op de door u overhandigde geboorteakte vermeld staat omdat u gevraagd had aan de Soedanese autoriteiten er een andere op te zetten omdat er in Soedan een wet zou bestaan die zegt dat men minstens 30 jaar moet zijn om Soedan te mogen verlaten, en om bijvoorbeeld naar Turkije te kunnen gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u er wat later tijdens het gehoor op

gewezen wordt dat de geboortedatum die op uw geboorteakte vermeld staat, impliceert dat u in 2010, toen u Soedan zou hebben verlaten volgens uw verklaringen, nog geen dertig jaar zou zijn geweest, en wat dan het nut van deze vervalsing van dit document moet geweest zijn, gezien uw bewering dat men minstens dertig jaar moest zijn om Soedan te kunnen verlaten, antwoordt u in eerste instantie ontwijkend dat u in 2010 in Messadouia woonde en dat u eenmaal naar Khartoum bent gegaan om dit document op te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Nogmaals gevraagd waarom u er dan 1982 als geboortjaar heeft op laten plaatsen, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat als er op het document zou hebben gestaan dat u dertig zou zijn, de autoriteiten zeker achterdochtig zouden zijn geworden en dat u er daarom een geboortedatum heeft op laten zetten waardoor u bijna dertig jaar zou zijn, meerbepaald achtentwintig, op het moment dat u Soedan zou verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart nadien nochtans expliciet dat het verboden zou zijn om onder de dertig jaar het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Los van het feit of men nu daadwerkelijk dertig jaar moet zijn in Soedan om het land te kunnen verlaten, kan men ernstige vragen stellen bij het feit dat u in de loop van de asielprocedure drie verschillende geboortedata betreffende uw persoon heeft opgegeven. Deze inconsistente en bedrieglijke verklaringen betreffende uw geboortedatum doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw identiteit en uw asielrelaas in het geheel.

Bij de door u aangehaalde en beweerde problemen in Soedan kunnen echter vooral volgende ernstige bedenkingen gemaakt worden. U beweert tijdens het gehoor voor het CGVS dat u in 2004 uw militaire dienst in Soedan zou begonnen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart vervolgens dat u deze militaire dienst niet beëindigd heeft omdat jullie naar Darfur zouden gestuurd worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U beweert dat u in een militair opleidingskamp te horen kreeg dat jullie twee dagen later naar Darfur zouden worden gestuurd waarop u besloot diezelfde dag nog te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder verklaart u nog dat u op dezelfde dag dat u te horen kreeg dat jullie naar Darfur zouden moeten gaan, een document zou hebben gekregen dat aantoonde dat u een bepaalde militaire opleiding had beëindigd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U legt dit militaire document of certificaat overigens voor op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier). Na een vertaling van het betreffende document van het Arabisch naar het Frans, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dit document te vermelden dat u deel uitmaakte van de militaire lichteing, genaamd 'Izzat A2 Soudan 8e', en dat u de hierbij horende opleiding heeft volbracht (zie administratief dossier). Het document is opgesteld op datum van 1 juli 2004 (zie administratief dossier). Nochtans verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u op het einde van 2004 zou gevlucht zijn uit het leger en dat de dienstplicht slechts 50 dagen heeft geduurd (zie gehoorverslag CGVS, p.6), wat dus niet overeenkomt met de gegevens op het door u overhandigde militaire document.

Bovendien kan de vraag gesteld worden waarom men u een dergelijk document zou overhandigen, precies op de dag dat jullie gemeld werd dat jullie naar Darfur zouden worden gestuurd. Dit document is overigens hoegenaamd geen aanwijzing dat u desertie zou hebben gepleegd. Integendeel, het door u overhandigde militaire document toont enkel aan dat u een militaire training heeft gevolgd en volbracht in het kader van de militaire dienst in Soedan. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat u deze beweerde problemen niet heeft vermeld of ter sprake gebracht tijdens uw horen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd.22 juni 2011, p.2-3), hoewel het toch een essentieel element vormt in uw asielrelaas, aangezien u uw vlucht uit het Soedanese leger aanhaalt als reden waarom u samen met uw moeder naar Eritrea zou zijn gegaan in 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart immers dat u zich na uw vlucht uit het leger in Soedan drie à vier maanden verborgen hield in Khartoum, om vervolgens met uw moeder naar Kassala te gaan en verder naar Eritrea te trekken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verder is het opmerkelijk dat u ondanks uw beweerde desertie eind 2004 uit het Soedanese leger, nooit problemen zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten, niet alleen onmiddellijk na uw beweerde desertie eind 2004, maar ook niet in de periode tussen 2006 en 2010, toen u ook in Soedan was, na uw beweerde korte verblijf in Eritrea. Wanneer u immers gevraagd wordt of u nooit problemen heeft gehad in Soedan na uw terugkeer uit Eritrea, verklaart u van niet maar voegt u eraan toe dat u nooit in Khartoum bent geweest, behalve voor uw geboorteakte (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Dit laatste kan bezwaarlijk een overtuigend antwoord genoemd worden aangezien u voor de bewuste geboorteakte net in contact diende te komen met de Soedanese autoriteiten in Khartoum, wat uw bewering dat u gezocht zou worden door de Soedanese autoriteiten ernstig ondermijnt. Bovendien legt u eveneens een bewijs van woonst voor, dat opgesteld werd door de bevoegde Soedanese overheidsdienst op 14 maart 2009 (zie vertaling administratief dossier), wat voorgaande stelling enkel bevestigt aangezien logischerwijze aangenomen mag worden dat u voor dit document in aanraking bent gekomen met de Soedanese autoriteiten. Dit document van woonst geeft overigens ook aan dat u in West-Jerif woonde op dat ogenblik – op 14 maart 2009 –, gelegen in

Khartoum zelf (zie administratief dossier; zie landeninformatie), wat bijgevolg uw bewering in het gedrang brengt dat u slechts eenmaal in Khartoum zou zijn geweest na uw vlucht uit Eritrea. U slaagt er bijgevolg hoegenaamd niet in tijdens het gehoor uw beweerde problemen in Soedan aannemelijk te maken.

Aangezien u er niet in slaagt de aanleiding van de door u beweerde vlucht naar Eritrea aannemelijk te maken, met name de door u aangehaalde problemen in Soedan, komt de geloofwaardigheid van de problemen die u beweert in Eritrea te hebben gehad eveneens in het gedrang.

Zo kunnen er ten eerste enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bewering dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Zo kan opgemerkt worden dat uw oproeping en volbrenging van de militaire dienst in Soedan, zoals het door u overhandigde Soedanese militaire document bevestigt, uw beweerde Eritrese nationaliteit in het gedrang brengt aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat enkel personen met de Soedanese nationaliteit kunnen toetreden tot het Soedanese leger en opgeroepen kunnen worden voor de militaire dienst (landeninformatie, administratief dossier). Hieruit kan op zijn minst afgeleid worden dat u door de Soedanese autoriteiten beschouwd werd als een Soedanees staatsburger aangezien u werd opgeroepen voor de verplichte militaire dienst in Soedan zoals u aangeeft tijdens het gehoor. U verklaart tijdens het gehoor zelfs dat u gedwongen werd door de Soedanese autoriteiten tot de militaire dienstplicht (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder geeft u aan dat u geboren bent in Khartoum, maar dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken omdat uw ouders van Eritrese origine zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat uw ouders vóór uw geboorte naar Soedan zouden zijn gegaan en dat het conflict tussen het toen nog niet onafhankelijke Eritrea en Ethiopië aan de basis van hun vlucht naar Soedan lag (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft verder aan dat uw ouders gescheiden zijn toen u slechts drie jaar oud was, en dat u uw vader nooit gekend heeft, waardoor u beweert niet te weten of uw vader de Eritrese nationaliteit al dan niet heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is toch op zijn minst vreemd dat u niet weet of uw vader de Eritrese nationaliteit heeft of van Eritrese origine is en dat u verklaart dit niet te weten omdat u opgevoed werd door uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Logischerwijze mag toch verwacht worden dat uw moeder verteld zou hebben of uw vader al dan niet van Eritrese origine was, of dat u dat aan uw moeder zou gevraagd hebben. Bovendien is volgens uw verklaringen uw moeder vóór de onafhankelijkheid van Eritrea – Eritrea werd in 1991 onafhankelijk wat officieel werd bevestigd door een referendum in 1993 (zie landeninformatie, administratief dossier) – naar Soedan gevlucht, zodat de vraag gesteld kan worden wanneer en op welke manier uw moeder de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven, aangezien ten tijde van haar vlucht naar Soedan er nog geen sprake was van een 'Eritrese' nationaliteit. U slaagt er tijdens het gehoor ook niet in een antwoord op deze laatste vraag te formuleren. U legt tijdens het gehoor plotseling wel een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder voor (zie administratief dossier), die u zou hebben bekomen via een Soedanese kennis die naar Khartoum zou zijn gereisd, maar wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat er op deze identiteitskaart vermeld staat, blijkt dat deze kaart slechts uitgegeven werd op datum van 1 juni 2011 te Tessenei, wat op zijn minst vreemd genoemd kan worden gezien uw bewering dat uw moeder van 2005 tot midden 2011 in Eritrea zou hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). U verklaart immers – op het moment van het gehoor voor het CGVS – dat uw moeder twee maanden eerder Soedan diende te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.3), wat dus inhoudt dat uw moeder Soedan zou ontvlucht zijn onmiddellijk nadat ze eindelijk een Eritrese identiteitskaart zou hebben gekregen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt overigens dat het door u overhandigde Eritrese identiteitsdocument (van uw moeder) enkel geldig is binnen Eritrea zelf, dat deze kaart onbeperkt geldig is en dat iedere Eritreër verplicht is zo'n identiteitsbewijs aan te vragen en bij zich te hebben vanaf de leeftijd van achttien jaar, waardoor de vraag kan gesteld worden waarom uw moeder slechts in 2011 zo'n identiteitsdocument zou hebben verkregen, terwijl ze al vanaf eind 2005 in Eritrea was volgens uw verklaringen. Verder staat op het Eritrese identiteitsdocument vermeld dat uw moeder geboren is in Kassala, toch gelegen in Soedan, wat haar Eritrese origine niet meteen ondersteunt (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of uw moeder dan in Kassala is geboren, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U slaagt er tijdens het gehoor bijgevolg niet in uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Bovendien zijn alle documenten aangaande uw persoon die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas – met name een geboorteakte, militair document en een bewijs van woonst – uitgegeven door de Soedanese autoriteiten; u legt geen enkel persoonlijk document neer ter staving van uw Eritrese nationaliteit.

Verder kunnen er nog enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde problemen in Eritrea die bovenvermelde opmerkingen enkel lijken te bevestigen. Zo geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van de beruchte militaire dienstplicht

in Eritrea voordat u in 2005 naar Eritrea zou gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12), wat niet geloofwaardig overkomt gezien deze de facto ongelimiteerde legerdienst welbekend is bij Eritreërs in Eritrea zelf uiteraard, maar ook bij de Eritrese gemeenschap in het buitenland (zie landeninformatie, administratief dossier), en ook gezien uw bewering dat heel de familie van uw moeder nog in Eritrea woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een verplichte militaire dienst in Eritrea. Bovendien wordt u tijdens het gehoor gevraagd of er geen familieleden van uw moeder in Eritrea opgeroepen waren voor de militaire dienst en of deze familieleden u dan niet hadden ingelicht over deze dienstplicht na uw aankomst in Tessenei, waarop u antwoordt dat iedereen was opgeroepen, zowel vrouwen als mannen, en dat de familieleden van uw moeder wel degelijk hadden verteld over de onbeperkte duur van de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart tijdens het gehoor dat u toch naar de lokale administratie in Tessenei bent gegaan omdat u een toelating wou vragen om een eigen zaak in Tessenei te kunnen beginnen, waarop de ambtenaren van de administratie u gewezen zouden hebben op het feit dat u uw dienstplicht diende te vervullen. U zou dit geweigerd hebben omwille van de ongelimiteerde duur ervan waarop u zou zijn opgepakt door de Eritrese autoriteiten. U verklaart tijdens het gehoor dat u twintig dagen nadat u eind 2005 in Tessenei was aangekomen, aangehouden werd door de Eritrese overheid en dat u hierna gedurende 45 dagen zou zijn vastgehouden op een voor u onbekende plaats (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Zoals reeds gezegd is het niet aannemelijk dat u, ondanks het feit dat uw familieleden in Tessenei u verteld zouden hebben over het bestaan van de ongelimiteerde militaire dienst in Eritrea, toch naar de lokale administratie zou zijn gegaan om u aan te melden, een identiteitskaart aan te vragen en een toelating voor een handelszaak aan te vragen. Uw uitleg hiervoor dat u ervan overtuigd was dat u zou vrijgesteld worden van de militaire dienst omdat u enig kind bent, komt hoegenaamd niet overtuigend over aangezien uw familie in Tessenei ook moet geweten hebben dat dit hoegenaamd niet klopt (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Bovendien verklaart u in eerste instantie tijdens het gehoor voor het CGVS dat het de officier van de lokale administratie was die u vertelde over de ongelimiteerde duur van de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11), waarop u verrast gereageerd zou hebben dat de dienst toch van beperkte duur moest zijn, volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.11), terwijl u later tijdens het gehoor verklaart dat u al op de hoogte was van de onbeperkte duur van de militaire dienst via uw familieleden (zie gehoorverslag CGVS, p.14), wat niet heel erg consistent overkomt.

Verder, wat uw beweerde detentie van 45 dagen betreft, kan opgemerkt worden dat u er geen idee van heeft waar u werd opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart dat u samen met meer dan twintig anderen werd opgesloten in een ondergrondse cel (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart dat op een bepaalde dag het overlijden van een martelaar werd gevierd door de bewakers en dat jullie naar buiten mochten om te gaan wandelen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wat later wanneer u wat meer duidelijkheid wordt gevraagd betreffende de reden waarom jullie buiten werden gelaten om te gaan wandelen, antwoordt u ditmaal merkwaardig genoeg dat jullie niet echt mochten gaan wandelen, maar dat jullie dagelijks naar buiten mochten om naar het toilet te gaan in de natuur (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wie er die dag herdacht werd en om welke viering het ging, verklaart u dat het een feestdag is in Eritrea waarbij ieder jaar een martelaar herdacht wordt op 20 juni (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of u dan bent kunnen ontsnappen op 20 juni, antwoordt u nogal ontwijkend dat het de officiële datum is waarop er in heel het land feest wordt gevierd (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd naar de betekenis van het feest, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Op het einde van het gehoor wordt u nogmaals gevraagd of u dan op 20 juni 2010 bent kunnen ontsnappen, waarop u nu plots antwoordt dat het niet de datum is waarop u ontsnapt bent, maar 4 dat u gewoon weet dat de bewakers iets vierden, iets met een martelaar (zie gehoorverslag CGVS, p.16), wat niet overtuigend overkomt aangezien uit informatie blijkt dat er in Eritrea inderdaad slechts één bekende feestdag is die bekend staat als 'dag van de martelaar', en die inderdaad op 20 juni plaatsvindt, en waarbij iedereen herdacht wordt die omgekomen is tijdens de dertigjarige onafhankelijkheidsoorlog met Ethiopië (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is dus vreemd dat u eerst deze bekende 'dag van de martelaar' aanhaalt om vervolgens te verklaren dat het eigenlijk niet die dag was waarop u ontsnapt zou zijn. Want, indien het deze bekende feestdag geweest zou zijn waarop u zou ontsnapt zijn, kan het tijdsverloop zoals door u weergegeven – namelijk dat u eind 2005 naar Eritrea zou zijn gegaan, na twintig dagen zou zijn opgepakt en vervolgens 45 dagen zou zijn opgesloten – niet kloppen. Immers rekening houdend met dit door u verklaarde chronologische tijdsverloop, zou het bijgevolg onmogelijk zijn dat u op 20 juni 2006 ontsnapt zou zijn. Tenslotte kan nog aangehaald worden dat uw erg goede kennis over Tessenei wel erg opmerkelijk is aangezien u beweert slechts twintig dagen in deze stad te hebben verbleven, wat op zijn minst

het vermoeden van een zekere ingestudeerde kennis met zich meebrengt. U kan zowat alle wijken in Tessenei opsommen, tekent een plan met alle aanwezige rivieren in de buurt en vermeldt dorpen in de buurt van Tessenei; verder kan u zowat alle belangrijke gebouwen in Tessenei situeren, zoals de moskee, de luchthaven, de begraafplaatsen, scholen, enz... Deze wel heel erg uitgebreide kennis na een verblijf van 20 dagen, samen bekeken met bovenstaande opmerkingen aangaande uw geloofwaardigheid, doet zoals gezegd ernstige vragen rijzen betreffende een al dan niet ingestudeerde kennis. Wanneer u hierop gewezen wordt door de interviewer, geeft u aan dat u twintig dagen met de lokale jongeren heeft geleefd, wat geen afdoende verklaring genoemd kan worden voor uw uitgebreide kennis, omdat u toch een aantal plaatsen vernoemt die niet echt in het typische dagelijkse leven van lokale jongeren verwacht kunnen worden zoals hospitalen en begraafplaatsen. Trouwens, hierbij kan worden opgemerkt dat een grondige kennis van de stad Tessenei op zich geen bewijs is voor een verblijf aldaar of voor een Eritrese nationaliteit, en dat er dagelijks bussen zijden van Kassala (Soedan) naar Tessenei, zodat een grondige kennis van de stad ook kan voortkomen uit (veelvuldige) bezoeken eraan.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, en bijgevolg evenmin de door u aangehaalde problemen die u in Eritrea zou hebben gekend.

Tenslotte legt u een aantal documenten voor die hierboven reeds grotendeels werden besproken. Zo legt u uw geboorteakte voor waarvan u zelf toegeeft dat de erop vermelde geboortedatum niet correct is, wat eigenlijk op zich al een reden is om de authenticiteit van de andere door u voorlegde documenten enigszins in twijfel te trekken. U legt eveneens een bewijs van woonst voor, dat hierboven al werd aangehaald en uitgebreid besproken. Verder overhandigde u eveneens een militair document op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar uw militaire opleiding in Soedan wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Tot slot legt u nog een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder voor, die ook al uitvoerig werd besproken. Bovendien betreft het een kopie en geen origineel document waardoor het erg moeilijk is om de authenticiteit van dit identiteitsdocument na te gaan. De door u voorgelegde documenten wijzigen bijgevolg niets aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat waar de bestreden beslissing stelt "U verklaart immers – op het moment van het gehoor voor het CGVS – dat uw moeder twee maanden eerder Soedan diende te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.3), wat dus inhoudt dat uw moeder Soedan zou ontvlucht zijn onmiddellijk nadat ze eindelijk een Eritrese identiteitskaart zou hebben gekregen.", de referentie naar Soedan moet worden gelezen als Eritrea.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op: "een manifeste appreciatiefout", "de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen", "artikelen 48/3, 48/4, 51/4, 51/10, 57/6, 57/7 bis en ter, van de vreemdelingenwet", "de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979) en van de artikelen 2, 4, 17, 20, 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen".

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde

feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoeker verwijst naar artikel 51/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat het gehoor volledig in het Frans verliep, de tolk van het Arabisch naar het Frans vertaalde en de *protection officer* van het Frans naar het Nederlands vertaalde om zijn gehoorverslag op te stellen. Verzoeker meent dat de *protection officer* niet de bevoegdheid van een tolk heeft en dat deze manier van handelen een schending inhoudt van de bepalingen van het KB van 11 juli 2003.

2.3.1. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn. Verzoeker werd overeenkomstig artikel 51/4 van vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen. Het gehoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. Voormelde wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het CGVS-verhoor geen vertaalproblemen hebben voorgedaan; dat noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens de verhoren opmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertalingen of de taalkennis van de dossierbehandelaar en dat verzoeker alle vragen goed heeft begrepen. Aldus kan blijken dat het niet voorzien in een bijkomende tolk Frans op geen enkele wijze een invloed heeft gehad op het correcte verloop van de behandeling van verzoekers asielaanvraag. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897).

2.4. Verzoeker meent verder dat het gehoorverslag van het CGVS geen trouwe weergave is van zijn verklaringen en legt ter ondersteuning hiervan de nota's neer van zijn raadvrouw. Verzoeker wijst erop dat het gehoorverslag van het CGVS achteraf is bijgewerkt, dat er notities en onderlijnde zaken in staan zodanig dat het verslag niet meer als onpartijdig overkomt en dit in tegenstelling tot de artikelen 4, § 3 en 17, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uiteindelijk zou verweerder kritieken op het relaas hebben onthouden zonder verzoeker te hebben geconfronteerd aan de tegenstrijdigheden of onaannemelijke gebeurtenissen tijdens het gehoor, en dit in tegenstrijdigheid met artikel 17, § 2 van dit KB van 11 juli 2003.

2.4.1. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Het staat verzoeker aldus vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Verzoeker licht in het verzoekschrift niet concreet toe dewelke van zijn verklaringen niet werden genoteerd zoals hij ze heeft afgelegd, noch de concrete omstandigheden ervan. Verzoeker blijft overigens theoretisch nu hij de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet betwist. Integendeel, verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn argumentatie in het verzoekschrift diverse malen uitdrukkelijk naar hetgeen geacteerd werd in het gehoorverslag.

Voorts wijst de Raad erop dat geen vormvereisten voorzien zijn wat betreft het opstellen van het gehoorverslag, noch is de ondertekening ervan een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste (RvS 20 januari 2004, nr. 127.218; RvS 19 juni 2001, nr. 96.593). De vaststelling dat achteraf sommige vragen werden onderlijnd, tijdsberekeringen en enkele vraagtekens werden aangebracht, taalfouten werden verbeterd of enkele noties werden herhaald (de geboortedatum, de vermelding 'Eritrea'), is *in casu* niet relevant nu dit op geen enkele wijze de door de asielambtenaar

gestelde vragen en de door de asielzoeker weergegeven antwoorden bij het interview wijzigen en bezwaarlijk kan aantonen dat hetgeen werd neergeschreven niet overeenstemt met wat werd verklaard zoals voorzien in artikel 17, § 1 van bovenvermeld KB van 11 juli 2003.

2.5. Verzoeker meent voorts dat hij in strijd met artikel 17, § 2 van het KB 11 juli 2003 tijdens het CGVS-verhoor niet werd geconfronteerd met de voor hem nadelige elementen.

2.5.1. De commissaris-generaal dient teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen, en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor. Geen enkele regelgeving verplicht de commissaris-generaal dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor, noch dient hij bij het horen van verzoeker te speculeren of te anticiperen op mogelijke, maar niet onderzochte tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen. *In casu* blijkt uit het CGVS-gehoorverslag dat verzoeker overigens wel degelijk werd aangesproken over opvallende incoherenties tussen zijn verklaringen tijdens het CGVS-verhoor inzake zijn leeftijd, identiteit en een neergelegd document en dat dit laatste hernomen werd aan het einde van het verhoor na een opmerking van zijn advocaat. Verzoekers reactie hierop werd uitdrukkelijk genoteerd (CGVS-verhoor p. 8-9 en p. 14). Verzoeker kan zich overigens niet beperken tot het betwisten van de bewijskracht van het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder enig verband te leggen met de motieven van de bestreden beslissing.

Ten slotte en daargelaten dat verweerder meent dat *“Zomaar beweren, zonder het aanbrengen van concrete elementen, dat het gehoorverslag niet in overeenstemming is met wat tijdens het gehoor werd gezegd, dat het achteraf zou zijn bijgewerkt en niet meer onpartijdig overkomt, kan geïnterpreteerd worden als het in twijfel trekken van de integriteit van de ambtenaar hetgeen er impliciet op neerkomt dat hij beschuldigd wordt van valsheid in geschrifte”*, heeft verzoeker geen concrete elementen aangebracht waaruit enige partijdigheid tijdens het CGVS-verhoor kan blijken, noch zet hij op nuttige wijze uiteen welke punten van het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn belangen hebben geschaad. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielambtenaar het verhoor niet conform vereisten van zijn opdracht heeft geleid en zich niet gehouden heeft aan artikel 10 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, of zoals verweerder terecht toevoegt, aan *“het handvest”* dat de binnen het Commissariaat-generaal geldende waarden en houdingen van respect, onpartijdigheid en integriteit bevat.

2.5.2. De proceduregids van het Hoog Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindend karakter, maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Tevens dient erop gewezen te worden dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3.2.1. Verzoeker licht niet toe waarom hij drie verschillende geboortedata diende te verklaren, met name 7 januari 1994, 1 januari 1982 (wat zou betekenen dat verzoekers moeder pas 10 jaar was toen ze zwanger werd van verzoeker) en 12 oktober 1988. Verzoeker is verantwoordelijk voor zijn verklaringen, zijn verwijzing naar vrienden of slechte raadgevingen kunnen zijn gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschonen, te meer nu verzoeker tevens van bij de aanvang van de asielverhoren uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen en - niettegenstaande hij rechtstreekse contacten heeft met Soedan - nog steeds nalaat authentieke identiteitsdocumenten voor te leggen.

3.3. Verzoeker haalt aan dat het CGVS de Soedanese nationaliteit betwist, maar tegelijkertijd ook de Eritrese nationaliteit en dat het vreemd is dat na het lezen van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt welke van de twee nationaliteiten verzoeker uiteindelijk bekleedt. Verzoeker stelt verder dat het tegenstrijdig is van het CGVS om vast te stellen dat het feit dat hij zijn legerdienst deed in Soedan een bewijs is dat hij de Soedanese nationaliteit heeft, maar dat zijn legerdienst bij het Eritrees leger voor het CGVS niet tot dezelfde redenering leidt om de Eritrese nationaliteit aan te tonen. Verzoeker verwijst verder naar de regeling inzake dubbele nationaliteit, en stelt dat, aangezien hij zowel door de Soedanese als door de Eritrese autoriteiten wordt vervolgd, zijn vrees in beide landen moet worden onderzocht. Immers de nationaliteitsvraag is werkelijk ingewikkeld en de uiteindelijke en objectieve vrees moet onderzocht worden. Verzoeker verwijst ten slotte naar zijn dubbele nationaliteit, als gevolg van de heel ingewikkelde en gevaarlijke situatie in drie landen.

3.3.1. Vooreerst berust verzoekers bewering als zou het CGVS de Soedanese nationaliteit betwisten, op een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar het tegendeel wordt gesteld. Verzoeker is geboren in Khartoem, Soedan. Verzoeker heeft tijdens het CGVS-verhoor gesteld nooit een Soedanese identiteitskaart te hebben gehad (gehoorverslag p. 3), terwijl hij voordien wel verklaarde dat hij zijn originele identiteitskaart en geboorteakte verwachtte met de post (overnameverzoek vraag 21). Daar waar verzoeker overigens meent dat het CGVS dienaangaande niet nauwkeurig genoeg haar werk heeft gedaan, gaat hij volledig voorbij aan de desbetreffende, omstandig gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoekers Soedanese nationaliteit kan bovendien ook blijken uit de overige aangebrachte persoonlijke documenten (militair certificaat en bewijs van woonst). Aangezien verzoeker steeds heeft herhaald dat hij zijn militaire dienst in Soedan heeft vervuld en aangezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 19) duidelijk kan blijken dat enkel Soedanezen dienstplichtig zijn in Soedan, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vastgesteld dat de Soedanese autoriteiten verzoeker als Soedanees beschouwen. Het kan dan ook niet verbazen dat verzoeker zijn verzoek tot vrijwillige terugkeer naar Eritrea en Soedan (verzoek 23 september 2010, stuk 13) enkel adstrueert met een uit Soedan gefaxte kopie van een Soedanese identiteitskaart, uitgereikt op 14 juni 2009 en geldig tot 14 juni 2014, waarbij ook verdere correspondentie het bestaan van een (oudere) Soedanese identiteitskaart van verzoeker bevestigt (geldig tot 14 juni 2010) en waarin verzoeker zelf bevestigt dat hij de Soedanese nationaliteit bezit. Er zijn dan ook geen redenen om te twijfelen aan de Soedanese nationaliteit van verzoeker.

3.3.2. Anderzijds brengt verzoeker geen enkel geloofwaardig element aan over zijn band met Eritrea, laat staan zijn beweerde Eritrese nationaliteit. Integendeel verklaart verzoeker dat hij de Eritrese nationaliteit niet had bij zijn beweerde (maar niet aangetoonde) vertrek naar Eritrea in 2005. Verzoeker verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken en vragenlijst CGVS dat hij deze nationaliteit pas kon verkrijgen wanneer hij zij militaire dienst zou doen, wat hij niet heeft gedaan (*"Eind 2005 ben ik samen met mijn moeder naar Eritrea teruggekeerd. We gingen naar Tesseniya. Mijn moeder wilde een naturalisatieaanvraag indienen voor mij. Het leger zei dat ik eerst mijn legerdienst diende te vervullen (...). Ik weigerde mijn legerdienst te vervullen en het leger zei dat ik de Eritrese nationaliteit niet kon krijgen."*). Ook voor het CGVS verklaarde verzoeker *"In de Eritrese wet staat dat ik het recht heb om Eritreër te worden"* (gehoorverslag CGVS p. 3). Aldus blijkt ontegensprekelijk uit verzoekers eigen verklaringen dat hij weliswaar de Eritrese nationaliteit aanvankelijk wilde verkrijgen, maar deze vooralsnog niet genoot en dat hij stelt dat het vervullen van de Eritrese legerdienst een voorwaarde was om deze Eritrese nationaliteit te bekomen (zie tevens gehoorverslag p. 8) en hij deze militieplicht niet wilde vervullen. Evenmin geeft verzoeker, in het verzoekschrift of tijdens de gehoren, aan dat hij hiervoor de gebruikelijke naturalisatieprocedures heeft doorlopen. Er kan dan ook niet worden ingezien

waarom de Eritrese autoriteiten een Soedanees in hun leger zouden willen inlijven, laat staan als deserteur ontsluiten. Verzoekers verklaringen zijn ongerijmd en komen verzonnen voor.

3.3.3. Bovendien is verzoekers bewering dat hij de Eritrese nationaliteit heeft via zijn moeder niet aangetoond. Verzoekers moeder behoort volgens verzoeker tot een etnische groep die zowel op Eritrees als Soedanees grondgebied (zie CGVS-verhoor p. 5) voorkomt. De commissaris-generaal stelde aangaande de neergelegde kleurenkopie van de identiteitskaart van verzoekers moeder – waarvan verzoeker ter terechtzitting beweert dat het haar authentieke identiteitskaart is – vast dat het niet aannemelijk was dat verzoekers moeder pas in 2011 een Eritrese identiteitskaart zou hebben ontvangen, zeker in het licht van de verplichting voor elke Eritreër vanaf 18 jaar deze aan te vragen en bij te hebben. Daarenboven stelt deze identiteitskaart dat verzoekers moeder is geboren in Kassala, Soedan, wat haar Eritrese nationaliteit niet adstrueert (gehoorverslag p. 10). Verder kon verzoeker evenmin zeggen of zijn vader de Eritrese nationaliteit heeft of van Eritrese origine is en kon hij omtrent het verwerven van de Eritrese nationaliteit van zijn moeder geen duidelijkheid scheppen.

Het verzoekschrift beperkt zich louter tot het stellen dat zijn moeder “*sinds de scheiding van Eritrea en Ethiopië*” (dus in 1991 dan wel 1993) een oude identiteitskaart kreeg waarmee ze in Soedan woonden en waarmee ze later terugkeerde naar Tessenei en dat deze oude identiteitskaart werd vernieuwd op 1 juni 2011 om verder te stellen dat ze “*een oude kaart [had] die dateerde van de kolonisatie van Ethiopië*” (dus voor 1991). Daargelaten dat verzoeker aldus onverzoenbare beweringen voorhoudt, stelt de Raad vast dat verzoekers *post-factum* verklaring vooreerst klemt met zijn eerdere verklaringen dat zijn moeder de identiteitskaart pas aanvraagde omdat ze deze nodig zou hebben gehad om het huis te verkopen (gehoorverslag p. 9-10). Verder verklaren geen van verzoekers strijdige toelichtingen waarom zijn moeder pas in 2011 een nieuwe identiteitskaart zou hebben aangevraagd en niet bij haar terugkomst in Eritrea, zodat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande overeind blijven.

Aangaande de eerste bewering, ziet de Raad bovendien niet in waarom en op welke wijze verzoekers moeder na de scheiding van Eritrea en Ethiopië een identiteitskaart zou hebben ontvangen nu zij geboren was in Soedan, er minstens van voor de onafhankelijkheid woonde en tot 2005 onafgebroken in Soedan gevestigd was. Hoe dan ook documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat *in casu* niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven, vooropgesteld dat verzoeksters moeder ook effectief Eritrese zou zijn, *quod non demonstrandum*, dan nog toont verzoeker niet aan dat dit ook zou inhouden dat verzoeker Eritreër is. De bewering dat verzoeker naar Eritrea vertrok omdat zijn moeder Eritrese is, is dan ook ongeloofwaardig en niet aangetoond.

3.4. Aangezien verzoeker slechts één nationaliteit aantoont met name de Soedanese, kan hij niet laten gelden dat zijn asielrelaas onderzocht dient te worden ten opzichte van Eritrea. Verzoekers asielrelaas dient dan ook te worden afgewogen tegenover Soedan, het land van zijn nationaliteit.

3.5. Betreffende verzoekers beweerde vrees ten opzichte van de Soedanese autoriteiten, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers beweerde legerdienst of desertie niet kan worden aangetoond door het voorgelegde certificaat, minstens niet wanneer verzoeker zijn geboortedatum van 12 oktober 1988 volhoudt zoals verklaard op de DVZ (DVZ vraag 4), het CGVS (gehoorverslag p. 2) en in het verzoekschrift. Immers blijkt hieruit dat verzoeker zijn militaire opleiding zou beëindigd hebben op 1 juli 2004 en zijn dienstplicht aldus al op 15 jaar zou vervuld hebben, wat strijdig is met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat Soedanese onderdanen ten vroegste worden opgeroepen wanneer ze de leeftijd van 18 jaar bereiken (stuk 19). Daarenboven vermeldt het stuk enkel dat verzoeker de vereiste training beëindigd heeft, wat op geen enkele wijze een desertie inhoudt. Verzoeker kan dus allerminst een beroep op artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet laten gelden.

Verzoekers poging tot het verschonen van de incoherentie aangaande de exacte datum van zijn vlucht (net na de ontvangst van het militaire document van 1 juli 2004 dan wel eind 2004 volgens zijn verklaring), door te stellen dat het louter gaat om een verschil van verschillende maanden “*juli is al over de helft van het jaar, dus dicht bij het ‘einde’ van het jaar*” en dat bovendien de feiten dateren van 7 jaar geleden, kan geenszins overtuigen. Voor de rest stelt de Raad vast dat verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en enkel bonte niet-ondersteunde beweringen aanvoert (als zouden er ook niet-Soedanezen gedwongen zijn tot legerdienst en deze na afloop de Soedanese nationaliteit verkrijgen), maar dat hij geen concrete en objectief verifieerbare argumenten aanhaalt die vermogen de motieven in

de bestreden beslissing in een voor hem positieve zin om te buigen of aantonen dat de informatie waarop de CGVS steunt onvolledig of onjuist zou zijn.

3.5.1. Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker evenmin van deze voorgehouden problemen of de hieruit voortvloeiende vluchtnoodzaak melding heeft gemaakt bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ (vragenlijst vraag 3.5), of bij het overnameverzoek (overnameverzoek 21 mei 2010 vraag 26). Daar waar verzoeker opwerpt dat hij enkel een klein deel van zijn verhaal kwijt kon bij de DVZ en dit ook bij het begin van het gehoor verklaarde, merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, *quod in casu*. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). Daar waar verzoeker, onder vermelding van de artikelen 51/10 en 57/6 vreemdelingenwet, stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een heel beperkte bevoegdheid uitoefent in het kader van het onderzoek van een asielaanvraag, werpt de Raad op dat dit verzoeker geenszins ontslaat van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Bovendien werd verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of hij nog nadere toevoegingen wenste te doen. Daar het *in casu* de directe aanleiding van zijn vlucht en de essentie van zijn gehele asielrelaas betrof, kan verzoeker daarenboven geenszins laten gelden dat hij maar een klein deel van zijn verhaal kwijt kon om zo te verschonen dat hij het belangrijkste element van zijn asielrelaas niet vermeldde. Verzoeker verklaart aldus geenszins waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn legerdienst en zijn desertie.

3.6. Dit klemt te meer nu verzoeker evenmin bij het overnameverzoek melding gemaakt heeft van enige problemen in Soedan na 2006. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker na het beweerde beëindigen van zijn dienstplicht (2004 volgens het document of 2006) tot in 2010 in Soedan verbleef, wat zijn beweerde vrees omwille van zijn voorgehouden doch ongeloofwaardige desertie volledig ondergraaft, te meer daar het allerm minst aannemelijk is dat verzoeker dan nog officiële documenten zou (laten) aanvragen, nog vier jaar zou hebben gewerkt in Soedan (vragenlijst vraag 2.10.b, overnameverzoek 21 mei 2010 vraag 26), woonachtig zou zijn geweest in Khartoem zelf (bewijs van woonst) en op geen enkele wijze problemen met de Soedanese autoriteiten zou hebben ondervonden. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verzoek tot vrijwillige terugkeer naar Soedan ondersteunt met de verklaring dat hij de Soedanese nationaliteit heeft en dit aantoot met identiteitskaart(en). Verzoekers bewering dat hij in Soedan kon blijven omdat Soedan een groot land is, is niet dienstig nu uit verzoekers woonattest blijkt dat verzoeker in Khartoem zelf verbleef. Verzoekers stelling dat hij daar nooit werkelijk is teruggekeerd, blijft in deze een bijkomende niet-aangetoonde bewering en in strijd met het woonattest. De stelling dat hij zich verscholen hield en dat de smokkelaar alles regelde, overtuigt evenmin daar verzoeker zelf verklaarde voor zijn geboorteakte naar Khartoem te zijn geweest (gehoorverslag CGVS p. 8), waarbij de "vicepresident" hem vertelde dat het nodig was zijn leeftijd zo dicht mogelijk bij de dertig te brengen, hetgeen impliceert dat verzoeker niet alleen een beroep kon doen op de Soedanese autoriteiten, maar dat deze hem dan ook nog eens behulpzaam zouden zijn geweest bij het vervalsen van zijn geboortecertificaat. Verzoekers asielverhaal is dan ook volkomen ongerijmd.

Er worden dan ook geen elementen aangereikt waaruit kan blijken dat verzoeker Soedan diende te ontvluchten, en al zeker niet uit de voorgehouden vrees dat deze autoriteiten hun onderdaan zouden verbannen of uitwijzen naar Eritrea. Ten slotte haalt verzoekers aanvankelijke wil om vrijwillig terug te keren naar Soedan (verzoek 23/9/2010, ingetrokken op 6/10/2010, stuk 13) zijn beweerde vrees ten opzichte van Soedan volledig onderuit.

3.7. Wat de ter terechtzitting neergelegde medische attesten betreft, beklemtoont de Raad dat medische attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke

omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). De attesten beperken zich tot de loutere vaststelling van verkleurde vlekken en gehoorschade. Derhalve kunnen deze attesten niet gelden als bewijsstukken van de door verzoeker aangevoerde "*litttekens van de mishandelingen*". Derhalve kan evenmin een beroep gedaan worden op artikel 57/7 *bis* vreemdelingenwet.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daar waar verzoeker dan ook volhardt in zijn asielrelaas en zijn problemen in Eritrea, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn Eritrese nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt en hij enkel de Soedanese nationaliteit heeft aangetoond. Ten slotte dient te worden herhaald dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

3.10. De overige beweringen en persoonlijke vergoelijkingsen en excuses kunnen de Raad niet in andere zin doen beslissen.

3.11. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK